

Ποιήτριαν ! σὲ ἔπλασεν ἕξ οὐρανῶν ἢ φύσις,
 Ποιήτριαν ! σ' ἐγνώρισεν ὁ κόσμος κ' ὁ Λαμπίσσης,
 Τὰς ὑψηλὰς καὶ φυσικὰς ἰδέας σου ἰδόντες,
 σ' τὸν τύπον ἀναγνόντες ! . . .

Καὶ ὡς τοιαύτην τις τολμᾷ ἀθάνα σ' τὴν σπουδὴν σου
 Νὰ σὲ προσφέρῃ πρέπουσαν τοῦ ζήλου ἀπαρχὴν σου,
 Κάλαμον τῆς Ποιήσεως - - Καὶ ἂν τὸ Εἰμαρμένον
 Σοὶ ἀναδείξῃ πρῶϊμα τὸ διὰ σὲ γραμμένον,
 Ὡς νέα ἄλλη' τος Σαπρῶ πάλιν ἐνθουσιῶσα,
 Κί ὡς ἀετὸς ὑψιπετῆς σ' τὰ σύννεφα πετῶσα,
 Στὸ ἐνστικτόν σου, δέομαι, τὸν κάλαμόν μου βάφε
 Κί ἀθάνατα ποιήματα διὰ γυναῖκας γράφε.
 (Εἶπετο παίγνιον καλάμου) ὁ εὐχέτης
 τῆς Προόδου σου
 Ζ. Δ. Λ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.

Ἐρὸς τὸν Κύριον Ζαχαρίαν Δ. Λαμπίσσην.
 Οἴκαδε.

Ἐλλόγιμε Κύριε !

Δὲν ἔλαβα τὴν εὐτυχίαν νὰ σὲ γνωρίσω προσωπικῶς καὶ νὰ φιλιωθῶμεν, ἀλλ' ἤκουσα νὰ λέγουν τὸ ὄνομά σου, καὶ ἡ προχθεσινή σου μ' ἔκαμε νὰ ἐννοήσω ποῖος εἶσαι, καὶ νὰ συνδέσῃ νοερὰν γνωριμίαν μεταξύ μας διὰ τῶν πολὺ ὑποχρεωτικῶν καὶ ἀνελπίστων λόγων σου.

Εἶσαι τόσο καλὸς ὥστ' ἐλπίζω νὰ μὲ συγχωρήσῃς ἂν σὲ κάμω μερικὰς παρατηρήσεις, καὶ ἂν σ' ἐβγάλω ἀπὸ τὴν ἀπάτην διὰ τὴν ὁποίαν ἔλαβες ἰδέαν περὶ ἐμοῦ. Ὅχι Κύριε ! δὲν εἶμαι καθὼς μὲ νομίζεις καὶ παραπολύ ἀναπτέρωθη ἢ φαντασία σου. Οἱ λόγοι σου εἶναι τερπνοὶ ὡς ποθητὴ ἐλπίς ἣτις πλησιάζει εἰς τὸ πέρας τῆς, ἢ ὡς τὸ γλυκὺ νανάρισμα εἰς τὰς ἀκοὰς

πῶν νηπίων, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς παραδεχθῶ πρέπει νὰ συναισθάνωμαι ὅτι τοὺς ἀξίζω. Ἡ ἔκφρασίς σου ὅτι ἀπολαμβάνω τὴν ὑπόληψιν τῶν συμπολιτῶν μου διεγείρει παλμούς χαρᾶς εἰς τὴν καρδίαν μου. Καὶ αὐτὴ ἢ τιμὴ, εἶναι ἡ μόνη περιπάθητος ἀμοιβὴ διὰ κάθε ψυχὴν, ἣτις προσφέρει λατρείαν εἰς τὴν ἀρετὴν, εἰς τὴν περίνοιαν, καὶ εἰς ὅ,τι εἶναι καλὸν καὶ ἐξηρημένον ἀπὸ τοὺς γενικοὺς τύπους καὶ ἀπὸ τὰς συνήθειαις προσκολλήσεις τῶν κοινῶν ψυχῶν.

Εἶθε ! νὰ ἤμουν ἡ πρώτη ἣτις ἔμελλε νὰ φέρῃ ἐποχὴν νέαν εἰς τὴν πατρίδα μου, ἢ νὰ ἔβλεπα μίαν ἄλλην ν' ἀναφανῆ εἰς τὸ ἔθνος μου. Ἄχ! τότε ἤθελ' ἐνθουσιάζεσθαι δι' αὐτὸ τὸ ὄν, καὶ συλλογιζομένη ὅτι δι' αὐτὸ εἶναι γραμμένα τὰ ἔπη σου, ἤθελα δακρῦζειν ἀπὸ χαρᾶν, ἐν ᾧ τῶρα μὲ ταραττει ἐσωτερικῶς ἡ ἰδέα τῆς ἀνικανότητός μου, διὰ τὸν ὑψηλὸν βαθμὸν εἰς τὸν ὁποῖον μὲ θέττεις καὶ μὲ ὑποθέττουν. Ὅχι δὲν εἶμαι ποιήτρια· ἂν ἤμην τοιαύτη, βεβαίως δὲν ἐκρυπτόμην, καὶ οὔτε εἶναι μὲ φαίνεται πεπρωμένον εἰς τὴν ἐποχὴν μας καὶ εἰς τὴν πόλιν μας νὰ ἰδοῦμεν ἀξίαν αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος κόρην.

Ἐγὼ οὔτε σπουδὴν τακτικὴν ἔλαβα οὔτε τῶρα δύναμαι νὰ ἐνασχολοῦμαι εἰς τὰ τοιαῦτα. Ἀλλ' ἐὰν ψυχὴ ἐνθουσιασμένη διὰ τὴν παίησιν, φυσικὴ εὐαισθησία καὶ αὐξάνουσα πάντοτε, κεφαλὴ διατεθειμένη πρὸς ὑποδοχὴν ἰδεῶν ὑπάρχουν εἰς ἓνα ὄν, ἤμπορεῖ μ' αὐτὰ μόνον νὰ παρρησιάζεται εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον χωρὶς νὰ προετοιμασθῇ δι' αὐτὸν τὸν εὐγενῆ προσδιορισμόν; Αὐτ' ὁμοιάζει γῆν εὐκαρπον ἀλλ' ἀκαλλιέργητον, ἢ πλοῖον κρατούμενον ἀπ' ἄγκυραν εἰς κἀνένα παράμερον λιμένα, ἢ ὡς πτηνὸν εἰς σιδηρὰ κάγκελα κλεισμένον· διὰ νὰ φανῇ ἡ γονιμότης τῆς γῆς, πρέπει νὰ ἔβγουν οἱ βῆτοι καὶ οἱ τρίβολοι οἵτινες τὴν χερσόνουν, ἂν δὲν σηκωθῇ ἡ ἄγκυρα τοῦ δευτέρου, δὲν δύναται τις νὰ κρίνῃ τὴν ταχύτητα τοῦ πλοῦς του, ἄς λυθοῦν τὰ δεσμὰ τοῦ πτηνοῦ καὶ τότε

τε βλέπει τις ἕως ποῦ θὰ φθάσῃ τὸ πέταγμα τῶν.
 Σὺ, ὅστις δίδεις νοητικὴν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν εἰς
 πλάσματα τοῦ φύλου μου, σὺ, πάσχισε νὰ τὰ ἐμπνεύσῃς
 κλίσειν διὰ τὴν παιδείαν, τρόχισε τὸν νοῦν των εἰς ὑ-
 ψηλὰς ἰδέας, καὶ τότε ἴσως ἰδῆς εἰς αὐτὰ ὅ,τι ὄνειρεύ-
 εσαι δι' ἐμέ. Ἄλλ' ὄχι· πρὸ πάντων ἄς καλλιεργηθῇ ἡ
 ψυχὴ των, ἄς χυθῇ σπόρος ἀρετῶν εἰς αὐτήν, καὶ ἄς
 τὴν μαλακῶνῃ ἢ ἀγαθοσύνη, διότι οὔτε ἡ εὐφυΐα, οὔτε
 ἡ περίνοια, οὔτε ἡ μάθησις μὲ φαίνεται ὅτι ἀποκαθι-
 στοῦν τὸ φύλόν μου ἀξιότιμον καὶ ἀξιαγάπητον, ὅσον
 ψυχὴν τρυφερὰ καὶ λατρεύουσα τὴν ἌΡΕΤΗΝ.
 Αὕτη ἡ θεότης ἄς ἔμβῃ μόνῃ εἰς τὰς καρδίας των
 καὶ τότε ἀποκαθίστανται τὸ κλῆρος τῆς πατρίδος των.
 Ποῖαν ὠφέλειαν θὰ τοὺς προξενήσουν ἂν προσπα-
 θοῦν νὰ μορφοῦν τὸ διανοητικὸν μέρος τοῦ φύλου μου,
 δι' ἐπίδειξιν καὶ ἐξωτερικὴν ἠθοπρέπειαν μόνον, ἐνῶ
 ἡ ψυχὴ μένει προσκολλημένη εἰς ποταπὰς καὶ ἀναρ-
 μόστους τοῦ ἀγγελικοῦ εἴδους των κλίσεις; Καὶ αὐ-
 τὸς εἶναι ὁ γενικὸς τρόπος τῆς ἐκπαιδεύσεως σήμερον,
 ὅ,τι χρειάζεται δι' ἐπίδειξιν μόνον· τὸ βάθος ὅμως
 ξηρὸν, ἐρημωμένον, σεσαθρωμένον, καὶ ὅταν συρθῇ ἡ
 φλούδα ἧτις μὲ τὴν ὠραίαν τῆς θωριᾶν ἐπικαλύ-
 πτει τὰ στιλπνωμένα ταῦτα σκεύη, τότε μόνον ἐννοεῖς,
 ὅτι εἰς μάτην ἐχάθησαν κόποι καὶ ὥραι καὶ ἐλπίδες,
 καὶ ἂν καμμία ἀποφύγη τὸν γενικὸν ὀρισμὸν καὶ ἐμφύ-
 τως παραιτήσῃ τὰς συνήθεις προλήψεις καὶ τειναχθῇ
 εἰς ὑψηλοτέραν τάσιν, τοῦτο θὰ ᾔναι ἐξαιρέσεις, καὶ αὐ-
 τὴ ἡ ἐξαιρέσις σπανίως γίνεται εἰς τὴν φύσιν.

* Ἄν τὸ Εἰμαρμένον ἔχῃ τι προσδιωρισμένον δι' ἐμέ,
 καὶ ἡ Πρόνοια (ὡς λέγεις) μ' ἔγραψεν εἰς τὰς σελίδας τῆς
 βίβλου τῆς. ὦ! τότε μ' ἐνθουσιασμὸν θὰ βλέπω τὰ ὑ-
 ψηλὰ ἔπη σου καὶ μ' εὐγνωμοσύνην θὰ ἐνθυμοῦμαι ὅτι
 ἤσουν ἀπὸ τοὺς πρώτους οἵτινες ἐτίμησαν μὲ τ' ἄσματά
 των τὴν ἄσημον ἀνάμνησίν μου. Τὸ φθάσιμον τοῦ
 μνηστῆρός μου συγχρόνως μὲ τὴν ἐπιστολήν σου καὶ
 οἱ εὐχάριστοι περισπασμοὶ οἵτινες μ' ἐπροξενήθησαν

ἐκ τούτου, δὲν μὲ ἄφησαν στιγμὴν ἐλευθέραν διὰ νὰ
σ' εὐχριστήσω ὅσον ἐχρεώστουν, κ' ὅσον δὲν δύναμαι νὰ
πράξω ὡς ἐπιθυμῶ, ἐλπίζω ὁμῶς καθὼς ἔλαβες αὐτορ-
μήτως τόσῃν καλωσύνην δι' ἐμέ, οὔτω νὰ συγχωρήσης
καὶ τὴν ἔλλειψίν μου πληροφορημένος ὅτι τιμῶ τὴν
παιδείαν σου καὶ τὸν διάπυρον ζῆλόν σου καὶ τὸν ποιη-
τικὸν οἴστρόν σου τῶν ὁποίων εἶμαι θερμὴ φίλη. * * *

Σμύρνη τῇ 25 Ἰανουαρ. 1841.

Σ. Σ. Τίς δύναται νὰ μὴ κλαύσῃ ἀπὸ χαρὰν
βλέπων τὰ Ἑλληνικὰ αἰσθήματα τῆς εὐγενοῦς τῶντι
συμπολίτιδός μας; Ὑπάρχει ἀκόμη, ὑπάρχει ἐρριζω-
μένος εἰς τὰς καρδίας τοῦ ὡραίου φύλου μας, ὁ σπόρος
τῆς πατρίδος ἀρετῆς. Ἄν τὸν ἐπιμεληθῶμεν, ἀναμφι-
βόλως θέλει δόσει γενναίους καρπούς, τοὺς ὁποίους
ἡμεῖς αὐτοὶ πάλιν θέλομεν χαρῆν. — Μ' ἀδελφὰ τῆς
ἀνωτέρω φρονήματα, θέλομεν καταχωρήσειν ἀκολούθως
καὶ ἄλλων συμπολιτριῶν μας ἀπαντήσεις, λυπούμενοι
ὁμῶς οὐκ ὀλίγον ὅτι ὑπὸ τῆς μετριοφροσύνης αὐτῶν
δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ καταχωρῶμεν καὶ τὰ κύρια
τῶν ὀνόματα.

Π Ο Ι Κ Ι Λ Α .

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΜΑΣ ΚΟΣΜΟΣ.

Ἡ θάλασσα τοῦ πολιτικοῦ ἡμᾶς κόσμου τὴν σήμερον εἶ-
ναι ὡς ὀμαλὴ ἐπιφάνεια γαληνίου καὶ ἀχειμάντου θα-
λάσσης· καὶ ἂν ὀλίγα τινὰ κύματα φαίνωνται ἐκ δια-
λειμμάτων ὅτι φουσκόνουσιν, ἀμίσως ὁμῶς πίπτουσιν
ὡς μὴ ἔχοντα πρόσκομμα εἰς τὸ ὅποιον ν' ἀντικρου-
σθῶσι. Καὶ τῶντι ἀκούεται πλέον τὴν σήμερον ὅτι
ὡς ἄλλοτε, αἱ διάφοροι χῶραι τῆς Εὐρώπης διασχίζον-
ται μεταξύ των μὲ πόλεμον ἀναγεννώμενον ὡς ἡ Ὑδρα,
ἢ ὅτι ἡ Ἀσία κατερημάζεται ἀπὸ σκληρὸν Ταμερλά-
νον, ἢ ὅτι ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴν ἐκφωλεύουσι βάρβαροι
διὰ νὰ συστήσωσι βασιλεία εἰς τὴν λοιπὴν Οἰ-
κουμένην, ἢ ὅτι ὁ νέος Κόσμος, ἡ Ἀμερικὴ, κατα-